Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικοῦ δρχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 7 Φεβρουαρίου 1904 — Ἔτος 26ον —Ἀριθ. 6

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΟΡΦΑΝΗΣ

*Μ***, 2 Ἰουνίου 19 . .*

Ἤλθαμε στὴν ἐξοχὴ ἀπὸ τὴν Κυριακή. Μοῦ ἔκαμαν ἀλλοιώτικη ἐντύπωσιν, ὅταν ἐφθάσαμεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, αὐτὴ ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ἡσυχία ἐδῶ. Ὁ μπαμπᾶς εἶπε κ' ἐπήγαμε πεζοὶ ἀπὸ τὸν σταθμὸν ἕως τὸ ἐξοχικό μας σπίτι. Μ' ἔβαλαν στὴ μέση ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ Ἀννέττα, ἡ νταντά μου, κ' ἐπήραμε τὸ δρομάκι μὲ τὰ θυμάρια δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ὅπου ἀρκετὴν ὥραν ἐπεριπατήσαμεν ὁλομόναχοι. Δὲν εἴδαμεν ἄλλον κανένα παρὰ μόνον ἕνα χωριατόπουλο μὲ τὴν ἀδελφήν του, ποῦ ἐστάθηκαν καὶ μας ἐκύτταζαν ὥς πού ἐστρίψαμεν τὸν δρόμον. Βάζω στοίχημα πῶς διεσκέδαζαν μ' αὐτό, διότι ἔχασκαν κ' οἱ δύο καὶ ἄνοιγαν μιὰ πιθαμὴ τὰ μάτια των, ὅπως ἡ ἐξαδελφούλα μου, ἡ Ἰωάννα, ὅταν πηγαίνῃ καὶ βλέπῃ τὰ μαϊμουδάκια εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον. Ἔκαμναν ἔτσι, ὡς φαίνεται, διότι δὲν μοιάζομε μὲ τὰ μοῦτρά των (μὲ τα χωριατόπουλα θηλαδή, κι' ὄχι μὲ τὰ μαϊμουδάκια,) καὶ διότι φοροῦμεν διαφορετικὰ ροῦχα. Καὶ ἔπειτα, δὲν εἴμεθα τόσον λερωμένοι σὰν αὐτά. . . εὐτυχῶς. Εἶδα γρήγορα ἀπὸ μακρυὰ τὸ σπίτι μας, τὸ ἄσπρο καὶ κόκκινο σπίτι, μὲ τὸ πυργάκι του ἀριστερά, μὲ τὰ κάγκελα τῆς θύρας ἀνοικτὰ διὰ νὰ μας δεχθοῦν, καὶ μὲ τὰ μεγάλα κατάπρασινα δένδρα τοῦ κήπου.

Ὁ Γιάννης, ὁ ὑπηρέτης, ἦτο στὴ θύρα, μὲ τὸ μεγάλο ψαθινο καπέλλο του στὸ χέρι. Ἔχει πάντα τὸ ἴδιο μοῦτρο, κουτούτσικο λιγάκι, ἀλλά τον ἀγαπῶ κ' ἔτσι κουτὸς ποὺ φαίνεται, διότι εἶνε πολὺ καλὸς ἄνθρωπος.

— Καλημέρα τ' ἀφεντικό μας! εἶπε στὸν μπαμπᾶ ὁ κὺρ Γιάννης, ἐνῶ ἐστρηφογύριζε στὰ χέρια του τὸ καπέλλο του.

Ὅλο καὶ «τ' ἀφεντικό μας» λέγει τοῦ μπαμπᾶ, σὰν νὰ ἦσαν πολλοὶ Γιαννηδες μαζί, κι' αὐτὸς πληρεξούσιός των.

— Μωρέ, πῶς ξετινάχθηκε κ' ἐμέστωσε ἡ κυρία Μάρθα, ἀπὸ τὸ περασμένο καλοκαίρι!

Ἤθελε νὰ 'πῇ πῶς ἐμεγάλωσα. Ὁμιλεῖ γιὰ μένα, ὅπως ὁμιλεῖ γιὰ τὰ δένδρα του, αὐτὸς ὁ Γιάννης· τοῦτο ὅμως δὲν εἶνε χωριατιὰ ἐκ μέρους του, ἀπ' ἐναντίας! διότι δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον ὡραιότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ δένδρο. Δι' αὐτὸ ἐγύρισα, μὲ ὅλο τὸ καμάρι μου, καὶ του εἶπα:

— Εἶδες, ἀλήθεια, Γιάννη;

Συγχρόνως ὅμως ἔνοιωσα δυὸ χονδρὰ πόδια ἐπάνω στοὺς ὤμους μου καὶ μιὰ ζεστὴ ἀναπνοὴ στὸν λαιμό μου. Ἦτον ὁ Φρῖξος, ὁ σκύλος μου, καὶ μ' ἐφιλοῦσεν, ὅπως ἔμαθε καὶ ξέρει. Ἐνῶ μ' ἔγλυφε, κ' ἐγὼ ἔχωνα τὰ χέρια μου στὸ μακρὺ κίτρινο μαλλί του, εἶδα τὸν μπαμπᾶ ποὺ ἄρχισε μίαν σοβαρὰν συνομιλίαν μὲ τὸν Γιάννη. Ὡμιλοῦσαν διὰ τὴν ἐσοδείαν, τὰ σιτάρια· ἤκουσα μάλιστα καὶ τὴν λέξιν «κοπριά». Ὁ μπαμπᾶς ἀγκπᾷ πολὺ αὐτὰ τὰ πράγματα· κ' ἐγὼ τ' ἀγαπῶ πολύ, ἀλλὰ μονάχα γιὰ νὰ τα βλέπω . . . ἀπὸ μακρυά· εἶπα λοιπὸν τῆς Ἀννέττας πῶς θὰ πάγω στὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἄφισα τὸν Φρῖξον, ἀφοῦ τοῦ εἶπα:

— Σὲ λιγάκι. . . ἔρθαμε!

Μ' ἐκατάλαβε, διότι ἄρχισε νὰ κουνᾷ τὴν οὐρά του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ:

«Ἐπήγαμε πεζοὶ ἀπὸ τὸν σταθμόν» (Σελ. 41, στ. α'.)

— Μὴν ἀργήσῃς! Σὲ περιμένω!

Τὸ δωμάτιόν μου εἶνε τὸ ἴδιο: τόσο μεγάλο, τόσο ὑψηλό, καὶ τόσο γυμνό, ὥστε με κάμνει νὰ θαρρῶ πῶς εἶμαι τόση-δὰ μικρούλα, ἅμα ἔμβω μέσα. Χθὲς τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, δὲν ἐτολμοῦσα οὔτε νὰ μιλήσω· εἶχε τόσην ἠχώ, ὥστε παρ' ὀλίγο νὰ με πιάσῃ ἕνας φόβος! Καὶ ἔπειτα, οἱ πόρτες εἶνε τόσον ὑψηλές, καὶ τὰ μποστίνια μου κτυποῦν τόσο δυνατὰ ἐπάνω στὲς χρωματιστὲς πλᾶκες, ποὺ εἶνε χωρὶς χαλί! Ἀλλὰ μ' ἀρέσει πολύ, ἀπὸ τότε ποὺ ξαναεῖδα μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τὸ κρεββάτι μου θαρρεῖς καὶ εἶνε σπιτάκι, αὐτὸ μοναχό του, μὲ τὴ μεγάλη

κουνουπιέρα. Αἱ κυρίαι, ποῦ εἶνε ζωγραφισμέναι ἐπάνω στὲς καρέκλες καὶ στὲς πολυθρόνες, μ' ἐκύτταζαν πολὺ εὐγενικὰ σήμερα τὸ πρωΐ, σὰν νὰ ἔλεγαν: «Νά την, ἦλθε πάλιν ἡ μικρὴ μας Μάρθα!» Συγχρόνως ἐμβῆκεν ὁ ἥλιος. Ἀνοιξα τὸ παράθυρο, καὶ εἶδα κάτι ποὺ δὲν ἐπερίμενα· τὸ ἀδένδρο μου» ἐμεγάλωσε φοβερὰ· ἐφέτος ἕνα κλαδί του ἔρχεται μέσα στὸ παράθυρο. Ἐβγαλα μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, ὅταν το εἶδα· τώρα πιά, ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ, δὲν φεύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μον. Ἔχω γι' αὐτὸ τὸ δένδρο ἰδιαιτέραν ἀγάπην· ὁ μπαμπᾶς τόσες φορὲς μου εἶπε πῶς ἐφυτρώσαμε μαζί, τὸ δένδρο κ' ἐγώ. . . Δηλαδή, ἐγὼ ἐγεννήθηκα τὴν ἴδιαν ἡμέρα ποὺ το ἐφύτευαν. Νά τα τώρα! κάμνω κ' ἐγὼ σὰν τὸν Γιάννη, θαρρῶ πῶς ἀνήκω εἰς τὸ φυτικὸν βασίλειον!

Μ' ὅλη τὴν εὐχαρίστησιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔβλεπα τὸ πράσινο κλαδὶ τῆς ρωδιᾶς μου, ἐμελαγχόλησα πολύ. Ἐσυλλογίσθηκα ὅτι, τὴν ἐποχὴ ποὺ αὐτὴ ἦτον φυνταγάκι ἀκόμα, κ' ἐγὼ μικρὸ κοριτσάκι, εἶχα τὴ μαμμά μου, ποὺ μ' ἀγαποῦσε καὶ μας ἔβλεπε νὰ μεγαλόνωμε καὶ τὲς δύο μας. Ἀπέθανεν, ἡ καλή μου ἡ μαμμά, ὅταν ἤμουν μονάχα πέντε χρόνων· ἀλλὰ συχνὰ την συλλογίζομαι, ἂν καὶ μόλις την ἐνθυμοῦμαι. Ὅλος ὁ κόσμος λέγει ὅτι ἦτο τόσον καλὴ καὶ μ' ἀγαποῦσε τόσο πολύ! Ὁ μπαμπᾶς τὴν ἐλυπήθη παραπολὺ καὶ τώρα ἀκόμα εἶνε λυπημένος, καὶ πιστεύω ὅτι ἀγαπᾷ πάντοτε τὴν μαμμά, σὰν νὰ ἦτο ζωντανή. . .

Ἐνῶ ἐσυλλογιζόμουν αὐτὰ τὰ θλιβερὰ πράγματα, τὸν εἶδα ποὺ ἐμάζευε ἄσπρα τριαντάφυλλα, κοντὰ στὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια. Μοῦ ἔκαμε μὲ τὸ χέρι νεῦμα νὰ κατέβω.

— Γιὰ τὴ μαμμά, βέβαια, τὰ μαζεύεις;

— Ναί, κόρη μου, θὰ τῆς τα πᾶμε μαζί.

Ἐβγήκαμε ἔξω, ἐπεριπατήσαμε σ' ἕνα εὔμορφο δρομάκι ἀνάμεσα στὰ χωράφια, ὅπου, εἰς τὸ ἄκρον, ἐκεῖ κάτω, φαίνονται τὰ κυπαρίσσια τοῦ νεκροταφείου. Ἐκεῖ ἠθέλησε νὰ την θάψουν, ἡ καϊμένη ἡ μαμμά μου· τὸ ἔλεγε, ὅσον καιρὸ ἦτον ἄρρωστη.

Τί ὡραῖο μνῆμα ἔβαλε ὁ μπαμπᾶς καὶ της ἔκαμαν, καὶ τί ὡραῖα ἄνθη ποὺ εἶνε ἐπάνω! Δὲν εἶνε καθόλου σὰν νεκρικὴ κατοικία· εἶνε κάτασπρο, γελαστό, καὶ σὲ κάμνει νὰ σκέπτεσαι τὸν παράδεισον.

Ἐπέρασα τὰς ἐπιλοίπους ὥρας τῆς ἡμέρας εἰς τοὺς κήπους ποὺ ἐπῆγα νὰ ἰδῶ, στὸ λειβάδι καὶ στὸ δασάκι. Ὁ Φρῖξος ἔτρεχε κατόπιν μου, καὶ ὅλο ἐκουνοῦσε τὴν οὐρά του καὶ ἄφινε νὰ κρέμεται ἡ τριανταφυλλιὰ γλωσσάρα του

Ὅταν τον ἐκαληνύκτιζα ἀπόψε, ὁ μπαμπᾶς μοῦ εἶπε πῶς θὰ πᾶμε αὔριο νὰ κάμωμεν τὰς ἐπισκέψεις μας εἰς τοὺς γείτονας.

4 Ἰουνίου.

Δὲν ἔγραψα χθές, διότι ἐπεστρέψαμεν ἀργά, καὶ ἤμουν πολὺ κουρασμένη. Νομίζω μάλιστα πῶς μ' ἔπῆρε ὁ ὕπνος στὸ τραπέζι, σὰν νὰ ἤμουν κανένα μωρό. Ὁ μπαμπᾶς μ' ἐξύπνησε καθὼς ἐγύριζε ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο τὴν ἐφημερίδα του, κ' ἔτρεξα γρήγορα ν' ἀναβῶ στὸ δωμάτιόν μου καὶ νὰ εὕρω τὰς κυρίας μου ποὺ ὅλο καὶ χαμογελοῦν, καὶ τὸ κρεββάτι μου, ὅπου κοιμοῦμαι τόσον ὡραῖα. Ἀλλὰ σήμερα τὸ πρωΐ, δὲν ἐννοῶ νὰ κατέβω πρὶν γράψω ἐδῶ τὰς ἐπισκέψεις ποὺ ἐκάμαμεν.

Ἐν πρώτοις, εἶχα στολισθῆ μὲ τὰ καλά μου, ὅπως εἰς τὰς Ἀθήνας μοῦ το εἶπε ὁ μπαμπᾶς, ἀλλὰ δὲν θὰ το ξανακάμω· δὲν ἔμεινα καθόλου εὐχαριστημένη. Ὅσην ὥραν ἔμεινα εἰς τὸ δωμάτιόν μου στολισμένη, τὰ πράγματα ἐπήγαιναν καλά· ἐνόμιζα πῶς ἤμουν ὡραιοτάτη, καὶ ἤμουν εὐχαριστημένη, τὸ ὁποῖον δὲν μου συμβαίνει συχνά, διότι ποτὲ δὲν ἠξεύρω ἂν αὐτὰ ποὺ φορῶ μου πηγαίνουν ἢ ὄχι. Δὲν εἶμαι σὰν τὲς ἄλλες ποὺ ἔχουν τὴ μαμμά τους διὰ νὰ τοὺς το πῇ· ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα· ὁ μπαμπᾶς δὲν ἔχει οὔτε ἰδέαν ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ἡ ντάντά μου ἡ Ἀνέττα θὰ ἔχῃ χωρὶς ἄλλο πολὺ ἄσχημο γοῦστο, διότι φορεῖ κάτι σκουφάκια, — φρίκη!

Λοιπόν, εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἤμουν δυσαρεστημένη· ἀλλὰ ἄμα ἐβγῆκα ἔξω, ἄλλαξαν ἐντελῶς τὰ πράγματα. Μοῦ ἐφάνη ὅτι οἱ κορδέλες μου καὶ τὸ καπέλλο μου μὲ τὰ φτερὰ δὲν ἐταίριαζαν καθόλου μὲ ὅ,τι ἔβλεπα γύρω μου. Εἶνε τόσον ἁπλᾶ τὰ θυμάρια, τὰ ἄνθη, τὰ πουλάκια· ὅλα αὐτὰ σαλεύουν, καὶ πετοῦν, καὶ σκύβουν τόσον χαριτωμένα! κ' ἐγὼ δὲν ἐτολμοῦσα οὔτε νὰ σκύψω, μὴν τύχῃ καὶ ζαρώσω τὴν τουαλέττα μου! Ἄλλη φορά, θὰ βάλω τὸ ἄσπρο μου φόρεμα, τὸ μεγάλο μου ψάθινο καπέλλο, καὶ ἰδίως ὄχι γάντια! Ἔτσι καὶ ὁ μπαμπᾶς μ' ἀρέσει καλλίτερα ἄμα δὲν φορεῖ τὴν ρεδιγκόταν του· τὸν κάμνει τόσον σοβαρὸν αὐτὴ ἡ ρεδιγκότα· Τέλος πάντων, ἤμεθα σὰν ἄνθρωποι ποῦ φοροῦν δανεικὰ ροῦχα. Τὸ εἶπα, ὅμως, στὸν μπαμπᾶ:

— Μ' ἀρέσεις καλλίτερα, ἄμα δὲν στολίζεσαι.

— Συλλογίσου δά, Μάρθα μου, ὅτι πηγαίνομε νὰ κάμωμεν ἐπισκέψεις σὲ σπίτια ποῦ μόλις ἔχομεν τὴν γνωριμίαν των!

— Ποῦ δηλαδή;

— Θ' ἀρχίσωμε πρῶτα ἀπὸ τὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ· ἔπειτα θὰ πᾶμε στὴν δασκάλισσαν· ἔπειτα στὴν οἰκογένειαν Φιλογιάννη, ὅπου ἔχεις πάγῃ μιὰ-δύο φορές, καὶ ἔπειτα στῆς κυρίας Μαντάρη.

— Δὲν την γνωρίζω αὐτὴν τὴν κυρίαν, μπαμπᾶ· μοῦ μίλησες μερικὲς φορὲς γι' αὐτὴν μὰ ποτέ μου, δὲν την εἶδα.

— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς τῆς ὑπεσχέθηκα νὰ σε πάγω στὸ σπίτι της.

— Ἔχει παιδάκια:

— Ἕνα ἀγοράκι μόνον, ποῦ το λέγουν Κίμωνα. Θὰ δῇς τί καλὸ παιδὶ που εἶνε!

— Καὶ ὁ πατέρας του;

— Ὁ κ. Μαντάρης ἔχει πεθάνῃ εἰς τὰ ξένα μέρη· ἦτο πλοίαρχος τοῦ Ναυτικοῦ.

— Καί, εἶνε πολὺς καιρὸς που εἶνε πεθαμένος;

— Δέκα χρόνια περίπου. Ὁ Κίμων ἦτο τότε δύο ἐτῶν.

Μὲ τὴν ὁμιλίαν αὐτήν, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ. Ἐκεῖ εἶνε ὅλο καὶ ἄνθη, καὶ τόσον εὔμορφα! Μία κληματαριὰ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐξώθυραν, πράσινα παντζούρια, τὸ κοτέτσι δεξιά. Ἡ κυρία Θεοδώρα, ἡ παπαδιά, ἦλθε νὰ μας ἀνοίξῃ.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Π*ΑΡΑΠΟΝΟΥΝΤΑΙ* ὅτι ἡ ἐφετεινὴ Ἀποκρηά, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, περνᾷ κρύα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ παράπονον αὐτὸ τὸ ἀκούω κάθε χρόνον. Ἡ ἀλήθεια πάλιν εἶνε ὅτι φέτος τὸ ἀκούω ζωηρότερον. Καὶ τέλος, ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὸ ἀνεγνώρισα κ' ἐγὼ καὶ το ἀνωμολόγησα προχθὲς τὸ βράδυ, ποὺ ἤμουν σ' ἕνα σπίτι καὶ εἰσέβαλεν ἔξαφνα μιὰ παρέα μασκαράδες.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας παραστήσω τί κρύοι καὶ τί ἀνάλατοι ποῦ ἦσαν! Μερικοὺς ἡ μάσκα τοὺς κάμνει ἀφώνους ὡς ἰχθεῖς. Ἄλλ' αὐτοὶ ἦσαν λάλοι ὡς τέττιγες. Ἔλεγαν, ἔλεγαν, οὐρλιαζαν, ἐστρίγλιζαν, ἐξεφώνιζαν, ἐχοροπηδοῦσαν. Καὶ ὅμως, θὰ ἦτο πολὺ προτιμώτερον νὰ μὴν ἔλεγαν καὶ νὰ μὴν ἔκαμναν τίποτε... Τί ἄνοστα πειράγματα, τί σαχλὰ καλαμπούρια, τί ἀδέξια κινήματα! Κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ εὐθυμήσῃ, νὰ γελάσῃ μαζί των. Ἡ θερμοκρασία τῆς αἰθούσης, ὄχι μόνον δὲν ἀνέβη, ἀλλὰ νομίζω ὅτι κατέβη ἀρκετοὺς βαθμούς, καὶ γρήγορα ἠρχίσαμεν νὰ αἰσθανώμεθα τὸν πάγον... Ὁ οἰκοδεσπότης ὑπενθύμισεν, ὄχι βέβαια εἰς ἐπήκοον τῶν μασκαράδων, τὸ γαλλικὸν ρητόν: «ὁποιος κυνηγᾷ τὸ πνεῦμα συλλαμβάνει τὴν βλακείαν», — ἡ δὲ οἰκοδέσποινα, τολμηροτέρα εἰς τὰ κομπλιμέντα της, τὴν ὥραν ποῦ ἔφευγαν, τοὺς προέπεμψε μ' αὐτό:

— Κρύα ἡ ἐφετεινὴ Ἀποκρηά, μασκαράδες μου! πολὺ κρύα!..

Ὅταν ἐμείναμεν μόνοι, οἱ ἀμασκάρευτοι, ἠρχίσαμεν νὰ φιλοσοφῶμεν, — τόση ἦτο ἡ μελαγχολία μας! — περὶ... τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων. Καὶ μόλις ἐγέλασαν ὀλίγον τὰ πικρά μας χείλη, ὅταν ἐσυλλογίσθημεν τὴν ματαιοδοξίαν μερικῶν μασκαράδων, οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι θὰ χαλάσουν τὸν κόσμον εἰς ἕνα σαλόνι μὲ τὴν μάσκαν των καὶ μὲ τὴν εὐφυΐαν των, καὶ δὲν κατορθώνουν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐξαρθρόνουν τὸς σιαγόνας τῶν ἄλλων... ἀπὸ τὰ χασμήματα.

— Καὶ ὅμως ὑπάρχουν καὶ μασκαράδες ἐξυπνοι! παρετήρησεν ἡ Κάκια, ἡ νεαρὰ κόρη τοῦ οἰκοδεσπότου. Θυμᾶσθε πέρυσι. μπαμπᾶ, μὲ παρέα ποῦ ἦλθεν ἀπὸ τρεῖς, πόσο μᾶς ἔκαμαν νὰ γελάσωμεν;

— Πολὺ σπάνιο πρᾶγμα! ἀπήντησεν ὁ μπαμπᾶς. Ἀπὸ διακόσιους, μοῦ μπορεῖ νὰ μας ἦλθαν πέρσυ, μόνον τρεῖς ἦσαν ἐξυπνοι. Δηλαδὴ ἑνάμισυ τοῖς ἑκατόν!

— Ὅπως κὴ εὐγένεια ὑποχρεώνει,» ἔτσι καὶ ἡ μάσκα, εἶπε τότε ὁ θεῖος. Γιὰ νὰ φορέσῃς μάσκα καὶ νὰ πᾷς σ' ἕνα σαλόνι, πρέπει νὰ εἶσαι ἐξυπνος... εἰδεμὴ κάθου στ' αὐγά σου!

— Ἡ πήγαινε ἀμασκάρευτος! συνεπλήρωσεν ἡ Κάκια. Ἀλλά... καὶ ποῖος δὲν νομίζει ὅτι εἶνε ἐξυπνος; Βάζω στοίχημα, ὅτι αὐτοὶ πρὸ ὀλίγου ἔφυγαν μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τους ἐθαυμάσαμεν...

Ἔξαφνα ἡ Κάκια ἐστράφη πρὸς ἐμέ:

— Ἀλήθεια, κύριε Φαίδων, δὲν γράφετε τίποτε στὴ «Διάπλασι» γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

— Τί νὰ γράψω;

— Εὑρω κ' ἐγώ;... Νά, νὰ δώσετε μιὰ συμβουλή.

— Σὰν τί συμβουλή;

— Ὁποιος εἶνε κουτὸς νὰ μὴ μασκαρεύεται.

— Καὶ εἰς τί θὰ χρησιμεύσῃ; Δὲν εἶπες προ ὀλίγου ὅτι καθένας νομίζει τὸν ἑαυτό του ἐξυπνο;

— Ἀ, ναί!

Καὶ ἡ φορὰ τῆς Κάκιας ἐκόπη διαμιᾶς, κ' ἐβυθίσθημεν εἰς τὴν πρώτην μας φιλοσοφικὴν μελαγχολίαν. Ναί, καμμία συμβουλὴ δὲν θὰ εἶχεν ἀποτέλεσμα... Ὁ κόσμος θὰ εἶνε πάντα ὁ ἴδιος, καὶ ἡ Ἀποκρηὰ θὰ εἶνε πάντα ἡ ἴδια, καὶ θὰ μασκαρεύωνται ὅλοι οἱ κουτοί, καὶ οἱ ἐξυπνοι μασκαράδες θὰ εἶνε σπάνιοι... σὰν τὲς ἄσπρες μῦγες.

Ἄλλως τε ἡ Ἀποκρηὰ ἡ Ἀπόκρυα ἐπέρασεν, ὅπως ὅλα τὰ πράγματα, εἴτε ζεστὰ εἴτε κρύα, — καὶ ἀντὶ τῆς συμβουλῆς τῆς Κάκιας, προτιμῶ νὰ σας εὐχηθῶ καὶ τοῦ χρόνου, καὶ καλὴ Σαρακοστή.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 36.)

Κατόπιν ἡ Εὐθαλία εἶπεν:

— Ἂν ἠμποροῦσα νὰ τα εἰπῶ ὅλα στὴ μαμμά, ἂν ἤμουν βεβαία ὅτι θὰ μ' ἐννοοῦσε ὅπως ἐσὺ καὶ θὰ μ' ἐσυγχωροῦσε, ἡ καρδιά μου θὰ ἐξαλάφρονε ἀπὸ μεγάλο βάρος.

Ἡ Ἕλλη ἐσήκωσε τὸ εὔμορφο κεφαλάκι τῆς μικρᾶς φίλης της καὶ την ἐκύτταξε μέσα στὰ μάτια, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὡραιότερα καθὼς ἔλαμπαν ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Βεβαίως ἡ μαμμά σου θὰ σε συγχωρήσῃ, εἶπε· νομίζω ὅμως, Εὐθαλία μου, ὅτι, πολλὲς φορές, δὲν εἶνε εὐγενὲς νὰ ξεφορτόνεται ὁ ἄνθρωπος τὸν πόνον του διὰ νὰ τον φορτώσῃ εἰς τὸν ἄλλον. Φρονῶ ὅτι ὀφείλομεν νὰ ὑποφέρωμεν ἀγογγύστως τὴν ποινὴν διὰ τὰς κακὰς πράξεις μας, καὶ ὅτι δὲν ἔχεις ἐσὺ κανένα δικαίωμα νὰ λυπήσῃς τὴν μητέρα σου, ὅπως θὰ την λυπήσῃς, ἂν της εἰπῇς αὐτὸ ποὺ ἀγνοεῖ, αὐτὸ ποὺ, εὐτυχῶς, δὲν ἔχει ἐννοήσῃ...

— Μὰ δὲν θὰ κάμω κρῖμα, ἂν τῆς κρύψω αὐτὸ ποὺ ἔκαμα;

— Μεγαλείτερον κρῖμα θὰ κάμῃς ἂν την λυπήσῃς ἄδικα, ἀφοῦ μάλιστα τώρα μετενόησις εἰλικρινῶς διὰ τὸ σφάλμα σου...

— Μά, ὅταν ἡ μητέρα μου, πάλιν ὅπως πρῶτα καλὴ καὶ γλυκειά, μοῦ ξαναμιλήσῃ, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται ὅτι ἡ κόρη της ἐφάνη τόσον κακή, τόσον... τόσον ποταπή, ὦ! τί νὰ κάμω τότε, Ἕλλη;

— Θὰ το ὑποφέρῃς, ἀγαπητή μου, καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα σου τιμωρία, — εἶπεν ἡ Ἕλλη μὲ γλυκὺν ἀλλὰ καὶ σοβαρὸν τόνον.

— Εὐθαλία! Εὐθαλία! Ποῦ εἶσαι; Σὲ ζητοῦν! — ἠκούσθη ἡ ὀξεῖα φωνὴ τῆς Σοφίας που ἐφώναζε.

Καὶ ὅταν ἐπλησίασεν:

— Ἀ! ἐδῶ εἶσαι; ἐπὶ τέλους, σὲ ηὗρα!

Κατόπιν δέ, ἀφοῦ ἐκύτταξε ὀλόγυρα:

— Τί ὡραῖα δένδρα! Τί εὔμορφα ποῦ εἶνε ἐδῶ! Ἀρχίζει ὁ χορός, ξέρεις.

— Μὰ ποῦ ἤσουν ἀπόψε, ὅλο τὸ βράδυ, Σοφία, ἠρώτησεν ἡ Εὐθαλία.

— Μὲ τὴ Μαριγούλα. Ἡ Μαριγούλα εἶνε λιγάκι ἄρρωστη, τῆς πονεῖ φοβερὰ τὸ κεφάλι. Ἔπρεπε κάποιος νὰ μείνῃ κοντά της, καὶ ἔμεινα ἐγώ. Ἡ μαμμὰ δὲν μποροῦσε... Χαίρετε λοιπόν. Θὰ 'πῶ τῆς μαμμᾶς σου πῶς ἔρχεσαι. Μὲ εἶχε στεῖλῃ νὰ σ' εὕρω· δὲν θέλει νὰ χάσῃς τὸν πρῶτο χορό.

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Σοφία, ἔφυγε τρεχάτη. Ἡ Εὐθαλία καὶ ἡ Ἕλλη τὸ ἴδιον πρᾶγμα ἐσυλλογίζοντο, ἐνῷ ἔβλεπαν τὴν Σοφίαν ἀπομακρυνομένην, καὶ μόνον εἶπεν ἡ Ἕλλη:

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ κόρη τῆς κυρίας Ταλλήρη; Φαίνεται μᾶλλον σὰν μικροκαμωμένη μητερούλα, παρὰ σὰν κοριτσάκι...

Ὅταν αἱ δύο φίλαι ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐσχηματίζοντο τὰ ζεύγη διὰ τὸν τετράχορον. Ἡ κυρία Ταλλήρη πάλιν προεξῆρχεν εἰς τὸν χορὸν μὲ τὴν ἀπαράμιλλον καλλονήν της. Ἡ Ἕλλη καὶ ἡ Εὐθαλία ἐστάθησαν πρὸς στιγμὴν διὰ νὰ την θαυμάσουν. Ἔξαφνα ἤκουσαν ὀπίσω των μίαν φωνήν, ἡ ὁποία ἐφάνη ὡς φωνὴ ἀγγέλου εἰς τὴν Εὐθαλίαν:

— Ὦ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη που ἦλθες, κόρη μου. Πολὺ θὰ μου ἐκακοφαίνετο ἂν ἔχανες τὸν πρῶτον χορόν.

Ἡ Εὐθαλία ἀμέσως ἐγύρισε:

— Μά... ποῦ πηγαίνεις τώρα, μαμμά;

— Πηγαίνω ἐπάνω, νὰ κάμω συντροφιὰ τῆς καϊμένης τῆς Μαριγούλας που εἶνε ἄρρωστη. Ἡ Σοφία ἔμεινε μαζί της ἕως τώρα, καὶ ἤθελε νὰ ξαναπάγῃ, ἀλλὰ ἐγώ της εἶπα νὰ μείνῃ ἐδῶ, καὶ θὰ πάγω νὰ καθήσω μὲ τὴ Μαριγούλα, ἕως ὅτου τελειώσῃ ὁ χορός. Καλὴ διασκέδασι, κόρη μου.

Ὅταν ἡ κυρία Κλαρῆ ἀπεμακρύνθη, ἡ Ἕλλη εἶπε τῆς Εὐθαλίας, μὲ ἕνα χαμόγελο, που ἦτο καὶ μελαγχολικὸν ἀλλὰ καὶ χαρούμενο συγχρόνως:

— Ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ εἶχα δύο μητέρες καὶ νὰ εἰμπορῶ νὰ ἐκλέξω, θὰ ἤθελε νὰ ἐμοιάζῃ ἡ μία μὲ αὐτὴν τὴν γρηνσαν κυρίαν Ταλλήρη· ἀλλά, ἂν μου ἔλεγαν νὰ ἐκλέξω μίαν μόνην, θὰ ἔλεγα τὴν κυρίαν Κλαρῆ.

Καὶ ἐξηκολούθησε μὲ σοβαρὸν τόνον:

— Ἔχει ἀγγελικὴν καλωσύνην ἡ μητέρα σου, Εὐθαλία. Κύτταξε νὰ της ὁμοιάσῃς, νὰ γίνῃς σὰν αὐτήν! Τώρα ὅμως, ἔλα... ἄκουσε τί εὔμορφα ποῦ παίζει ἡ μουσική. Πᾶμε νὰ χορέψωμε...

Ἡ Εὐθαλία ἐχόρευεν, ἐχόρευεν ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀλλὰ εἰς κάθε βῆμα τοῦ χοροῦ, μέσα εἰς τοὺς μελῳδικοὺς τόνους τῆς μουσικῆς, ἤκουε μίαν ἄλλην ὡραιοτέραν μελῳδίαν, — τὴν φράσιν τῆς Ἕλλης:

— Κύτταξε νὰ γίνῃς σὰν τὴ μητέρα σου, κύτταξε νὰ της ὁμοιάσῃς!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΡΟΣ

ΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΤΙ ΕΥΝΕΒΗ ΤΟΤΕ

Ἔτρεμαν τὰ χέρια τῆς Σιβύλλας ἀπὸ τὴν χαρά της καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν της, ὅταν ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαρότρυπα. Ἄνοιξε ἡ θύρα, τὴν ἄφησε νὰ μπῇ μέσα, κ' ὕστερα ἔδωσε μιά, κ' ἐκλεισε μοναχή της.

Ἐκύτταξεν ὁλόγυρα ἡ Σιβύλλα, καὶ εἶδε πῶς ἦτον μέσα σ' ἕνα μεγάλο στρογγυλὸ δωμάτιον, εὐάερον καὶ εὐήλιον, — ὅπως γράφουν τὰ ἐνοικιαστήρια, — μὲ παράθυρα γύρω-γύρω, καὶ ἀπὸ κάθε παράθυρο ἔβγαινε ἔξω μιὰ ἀκτῖνα. Ἐπῆγε κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο, κ' ἔμεινε σὰν χαζή, ὅταν εἶδεν ἐπάνω μιὰ ἐπιγραφὴ μὲ φωτεινὰ γράμματα, ποῦ ἔγραφε :

« Φῶς διὰ τὴν Ἀγγλίαν».

Εἰς τὸ ἄλλο παράθυρο ἔγραφε : « Φῶς διὰ τὴν Γαλλίαν», καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀπὸ κάθε παράθυρο ἐφωτίζετο κ' ἕνα κράτος.

« Ἕνας Ἰαπωνέζος ἔτρεχε μὲ τὸν ἀετό του.» (Σελ. 44, στ. 6'.)

Ἐκύτταξε ἡ Σιβύλλα ἀπὸ τὸ πρῶτο, καὶ εἶδε, μέσα στὴν ἀκτῖνα, σὰν νὰ ἔβλεπε μὲ τὸ τηλεσκόπιον, ἕως κάτω εἰς τὴν γῆν. Εἶδε γέρους καὶ μωρὰ ποῦ ἐκάθηντο στὸν ἥλιο, εἶδε γεωργοὺς ποὺ ἐκύτταζαν ψηλά, εἶδε ζῶα λαχανιασμένα, εἶδε ἕνα σιδηρόδρομο ποῦ ἔτρεχε κ' ἔκαμνε «πούφ-πούφ!» Εἶδε καὶ σπίτια πολλά, κ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ μὲ κόκκινα κεραμίδια καὶ ἄσπρα παντζούρια, ἦτο τὸ δικό τους σπίτι. . .

Στὴν ἄκρα τῆς ἀκτῖνας εἶδε ἕνα ἀγόρι ποῦ ἔτρεχε, καὶ μιὰ γυναῖκα πίσω του ἔτρεχε νὰ τὸ φάσῃ, νὰ του φορέσῃ τὸ φάθινο καπέλλο του στὸ κεφάλι. Καὶ ὕστερα, σὰν νὰ της φάνηκε πῶς ἄκουσε νὰ βαρᾷ μιὰ σάλπιγγα, καὶ εἶδεν ἕνα Φάσμα τοῦ Ἡλίου νὰ κατρακυλᾷ ἕως κάτω στὴν ἀκτῖνα, νὰ φθάνῃ ἕως τὸ παιδί, νὰ του χτυπᾷ μιὰ κατακεφαλιά, κ' ὕστερα νὰ ξαναφεύγῃ. Τὸ καϊμένο τὸ ἀγόρι ἔφερε τὰ χέρια του στὸ μέτωπόν του ἀπὸ τὸν πόνον, κ' ἔπεσε καταγῆς.

— Τὸ χτύπησε ὁ Ἥλιος στὸ κεφάλι! ἐψιθύρισεν ἡ Σιβύλλα, διατὶ νὰ μὴν ἀκούσῃ ὅταν το φώναζαν ; . . . Ἀλλὰ ἐπρόσθεσε κάπως συλλογισμένη, δὲν τῶξερα ὡς; τὰ τώρα πῶς φαίνεται ἡ γῆ ἀπὸ τὸν Ἥλιον!

Ἐκύτταξε λιγάκι ἀριστερώτερα, καὶ εἶδε τὴ θάλασσα, μὲ τὰ ἐλαφρὰ κυματάκια της, καὶ κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιὰ ἕνα σωρὸ παιδάκια ποὺ ἔκαμναν λουτρὸ κ' ἔπαιζαν μέσα στὰ νερά, κ' ἐκυνηγοῦσε τὸ ἕνα τ' ἄλλο, ἐνῷ παρέκει ἄλλοι ἄνθρωποι ἔκαμναν τὸν περίπατόν των ἢ ἐκάθηντο στὰ ζαχαροπλαστεῖα κ' ἔτρωγαν παγωτά

Ἔτσι ἡ Σιβύλλα, ἀπὸ τὰ διάφορα παράθυρα, εἶδε τὴν Γαλλίαν καὶ τὸ Παρίσι, εἶδε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, εἶδε καὶ τόσα ἄλλα μέρη. Ἀλλὰ πρὶν τὰ ἰδῇ ὅλα, ἔτρεξε νὰ ἰδῇ προτήτερα καὶ τὴν Ἰαπωνίαν, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε ἀκουστὰ τόσα περίεργα πράγματα.

Ἐκύτταξε λοιπὸν ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ τὰ φωτεινὰ γράμματα, ποὺ εἶχε τὴν ἐπιγραφὴν « Ἰαπωνία». Ἐπάνω σὲ μιὰ φάθα, μέσα σὲ ἕνα δωμάτιο μὲ λιγοστὰ ἐπίπλα, ἦτο μία εὔμορφη καὶ κοντούλα Ἰαπωνέζα, κ' ἔπαιζε μανδολίνο.

Ὕστερα, ἡ Ἰαπωνέζα ἐξαπλώθηκε στὸ στρῶμά της καὶ ἀκούμπησε τὸν λαιμό της ἐπάνω σ' ἕνα ξύλινο προσκέφαλο, γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὸ περίεργο χτένισμα τῶν μαλλιῶν της. Ἐτράβηξε ἕνα-δυὸ ρουφηξιὲς ἀπὸ ἕνα μικρὸ τσιμπουκάκι, ὕστερα τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στοματάκι της, τὸ ἐκτύπησε «τάπ! τάπ!» ἐπάνω σ' ἕνα μπρούτζινο μαγκαλάκι, γιὰ νὰ πέσῃ ἡ στάχτη, κ' ἔκλεισε τὰ λοξὰ ματάκια της νὰ κοιμηθῇ.

Μιὰ ματιὰ δεξιώτερα, — καὶ νά, ἕνας ἰαπωνέζικος κῆπος, μὲ τὰ δειδράκια του, τὰ δρομάκια του, καὶ τὰ γεφυράκια του. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δρομάκια, ἕνας Ἰαπωνέζος ἔτρεχε μὲ τὸν ἀετό του, χωρὶς νὰ προσέχῃ καὶ πολὺ-πολὺ στὸ μωρό, ποῦ εἶχε κρεμασμένο μὲ μιὰ πάνα στὴ ράχι του.

Λιγάκι ἀριστερώτερα, ἦτον ἕνα μεγάλο βουνό, πολὺ μεγάλο καὶ ψηλό, καὶ ὁλομόναχο.

— Μπράμ!

Ἀπὸ τὴ βία της ἡ Σιβύλλα ἐκτύπησε μὲ τὸν ἀγκῶνά της στὸ διπλανὸ τζάμι. Ἔγινε ἕνας φοβερὸς κρότος, σὰν νὰ ἔπεφτε ἀστροπελέκι, καὶ εἶδε, ἡ κακομοῖρα ἡ Σιβύλλα, ἕνα μεγάλο ράγισμα ἐπάνω στὸ γυαλί, — καὶ ἕνα μεγάλο σύννεφο ἔκρυψε ὅλα τὰ ὡραῖα μέρη τῆς γῆς ποὺ ἔβλεπε.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Μὲ δύο λόγια, ὅπως οἱ νεαροὶ ἀριστεῖς μας, ἔτσι καὶ ὁ κ. Πάττερσων ἄλλο δὲν εἶχε πλέον εἰς τὸ μυαλό του παρὰ τὰς ἑτοιμασίας τοῦ ταξειδίου.

Ἄλλως τε, ἦτο μὲν ὡρισμένη ἡ 30ὴ Ἰουνίου διὰ τὸν ἀπόπλουν τοῦ «Γοργοῦ», ἀλλ' ἀπὸ τὰς πέντε ἡμέρας ποῦ ἔμεναν ἔπρεπε νἀφαιρεθοῦν εἰκοσιτέσσαρες ὧραι, διὰ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τὸ Λουδῖνον εἰς τὸν λιμένα τοῦ Κόρκ. Οἱ ταξειδιῶται μας ἐπρόκειτο νὰ μεταβοῦν σιδηροδρομικῶς εἰς τὴν Βριστόλην, νὰ ἐπιβιβασθοῦν ἐκεῖ εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ τὴν καθημερινὴν ὑπηρεσίαν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας, νὰ ἐκπλεύσουν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Σεβερν, νὰ διασχίσουν τὸν πορθμὸν τῆς Βριστόλης, κατόπιν τὸν πορθμὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καὶ ν' ἀποβιβασθοῦν εἰς τὴν Κουΐνστάουν, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὅρμου Κόρκ, ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ἀκτῆς τῆς «Πρασίνης Ἔριν» — ὡς λέγουν τὴν Ἰρλανδίαν οἱ κάτοικοί της.

Μία ἡμέρα μόνον ἐχρειάζετο διὰ τὸν θαλάσσιον διάπλουν μεταξὺ Μεγάλης Βρεττανίας καὶ Ἰρλανδίας, αὐτὸ δέ, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ κ. Πάττερσων, ἦτο ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα διὰ νὰ συνειθίσῃ κανεὶς εἰς τὴν θάλασσαν. . .

Αἱ ἀπαντήσεις τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀριστέων μας δὲν ἐβράδυναν νὰ ἔλθουν, εἴτε δι' ἐπιστολῶν εἴτε τηλεγραφικῶς. Ἡ οἰκογένεια μάλιστα τοῦ Ρογήρου Χινσδαίλ, κατοικοῦσα εἰς τὸ Λουδῖνον, ἀπήντησεν αὐθημερόν. Ἡ πρότασις εἶχε γίνῃ εὐνοϊκώτατα δεκτὴ καὶ μετ' ἐγκαρδίων εὐχαριστιῶν διὰ τὴν κ. Κῆτλεν Σεῦμουρ.

Ἐνῷ ἡ κυρία Πάττερσων ἠσχολεῖτο μὲ τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξειδίου τοῦ συζύγου της, ὁ κ. Πάττερσων ἔβαζε τὸ τελευταῖο χέρι εἰς τὴν γενικὴν λογιστικότητα τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς. Βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ κανένα λογαριασμὸν ἀνεξόφλητον, κανένα κονδύλι ἀπέραστον. Κατόπιν, ἐσκόπευε νὰ ζητήσῃ τακτικὸν πρωτόκολλον περὶ παραδόσεως τῆς διαχειρίσεώς του, ἥτις ἐτελείωνε τὴν 28 Ἰουνίου 1877.

Συγχρόνως ὅμως δὲν παρημέλησε τὰς προσωπικάς του ὑποθέσεις, καί, βεβαίως, ἐκανόνισεν ὅπως αὐτὸς ἠνώσει τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον ἐθεώρει ὑπέρτατον, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν κυρίαν Πάττερσων πολὺ σαφέστερον παρ' ὅσον εἶχε πράξῃ κατὰ τὴν πρώτην την συνδιάλεξιν.

Διὰ τὸ ζήτημα ὅμως τοῦτο ἐτήρησαν ἀπόλυτον σιγὴν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Θὰ ἐμάνθαναν ἀράγε καὶ οἱ ξένοι περὶ τίνος ἐπρόκειτο; Ναί, ἀναμφιβόλως, ἂν κατὰ δυστυχίαν ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων δὲν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν Νέον Κόσμον.

Τὸ βέβαιον μόνον εἶνε, ὅτι οἱ δύο σύζυγοι ἐπεσκέφθησαν ἐπανειλημμένως ἑνα δικηγόρον καὶ μάλιστα ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου. Παρετηρήθη δὲ ὡρισμένως ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς σχολῆς, ὅτι μίαν ἡμέραν ὁ κ. Πάττερσων ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του σοβαρώτερος τοῦ συνήθους, καὶ ὅτι ἡ κυρία Πάττερσων εἶχε κατακόκκινα τὰ μάτια της, ὡς νὰ εἶχε χύσῃ ποταμοὺς δακρύων.

Ἀπεδόθη ὅμως τοῦτο εἰς τὴν λύπην διὰ τὸν ἐπικείμενον ἀποχωρισμόν, καὶ τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο τῆς λύπης ἐφάνη εἰς ὅλους πληρέστατα δικαιολογημένον.

Ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς 28 Ἰουνίου. Ἡ ἀναχώρησις εἶχεν ὁρισθῆ διὰ τὸ βράδυ. Κατὰ τὰς 9, ὁ Μέντωρ καὶ οἱ νεαροὶ συνταξειδιῶται του ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιβασθοῦν εἰς τὸ τραῖνον τῆς Βριστόλης.

Τὸ πρωΐ, ὁ κ. Ἰούλιανὸς Ἄρδαγ συνωμίλησε διὰ τελευταίαν φορὰν μὲ τὸν κ. Πάττερσων. Τῷ συνέστησε μὲν νὰ κρατῇ μὲ τάξιν καὶ ἀκρίβειαν τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταξειδίου, — ἡ ὁποία σύστασις ἦτο ὁλως διόλου περιττή, — ἀλλὰ συγχρόνως τῷ κατέστησε γνωστὴν ὅλην τὴν σοβαρότητα τῶν καθηκόντων του, καὶ πόσον ἔπρεπε νὰ μεριμνᾷ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ἁρμονίας μεταξὺ τῶν ἐννέα ἀριστέων τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Κατὰ τὰς ὀκτὼ καὶ 30, οἱ ἀποχαιρετισμοὶ ἔγιναν εἰς τὴν μεγάλην αὐλήν. Οἱ βραβευθέντες: Ρογῆρος Χινσδαίλ, Τζῶν Χόβαρτ, Οὐμβέρτος Πέρκινς, Λουδοβίκος Κλωδιών, Τωνῆς Ρενώ, Νῖλς Χάρμπε, Ἄξελ Βίκμπορν, Ἀλβέτος Λοῦβεν καὶ Μάγνος Ἄνδερς, ἔσφιξαν τὰ χέρια τοῦ διευθυντοῦ, τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν συμμαθητῶν των, οἱ ὁποῖοι, ὁπωσδήποτε, μὲ ἀρκετὴν ζῆλειαν τοὺς ἔβλεπαν ἀναχωροῦντας.

Ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων ἀπεχαιρέτισε τὴν κ. Πάττερσων μὲ συγκινητικὰς φράσεις, ἀλλὰ καὶ μὲ ἡσυχον συνείδησιν, διότι ὡς πρακτικὸς ἄνθρωπος εἶχε κανονίσῃ ἐκ τῶν προτέρων πᾶν τὸ ἐνδεχόμενον νὰ συμβῇ — ἐπῆρε δὲ μαζί του τὴν φωτογραφίαν της.

Κατόπιν, ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐννέα ἀριστεῖς, τὴν σιγὴν κου ἐπήγαιναν ν' ἀνεβοῦν εἰς τὸ μεγάλο λεωφορεῖον διὰ νὰ μεταβοῦν εἰς τὸν σταθμόν, καὶ εἶπε, τονίζων καλὰ τὰς συλλαβὰς τῆς ἑξῆς φράσεως τῆς Ὀδυσσείας :

— *Χρεὼν δὴ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης, δεινόν τ' ἀργαλέον τε. . .*

Καὶ ἐξεκίνησαν. Μετ' ὀλίγας ὥρας τὸ τραῖνον θά τους φέρῃ εἰς τὴν Βριστόλαν. Αὔριον θὰ διαβοῦν τὸν πορθμὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Πάττερσων ἐχαρακτήρισεν ὡς *μέγα λαῖτμα θαλάσσης* κτλ. Καλὸ ταξεῖδι στοὺς ἀριστεῖς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΗΣ «ΚΥΑΝΗΣ ΑΛΩΠΕΚΟΣ»

Ἡ πόλις Κόρκ, πρωτεύουσα τῆς κομητείας Μύνστερ, κατέχει τὴν τρίτην θέσιν μεταξὺ τῶν πόλεων τῆς Ἰρλανδίας. Χάρις εἰς τὸ ἐπίνειόν της, τὸν λιμένα τῆς Κουΐνστάουν, ἔχει σπουδαίαν βιομηχανικὴν καὶ ἐμπορικὴν σημασίαν.

Φθάνοντες ἀργὰ εἰς Κόρκ, ὁ Μέντωρ καὶ οἱ ἐννέα σύντροφοί του δὲν θὰ εὕρισκαν ἴσως καιρὸν οὔτε νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ὡραίαν νῆσον, ἡ ὁποία συγκοινωνεῖ διὰ δύο γεφυρῶν μὲ τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Λῆ, οὔτε νὰ κάμουν τὸν περίπατόν των εἰς τοὺς θαυμασίους δημοσίους κήπους τῆς πόλεως, οὔτε νὰ ἐξερευνήσουν τὰ περίχωρά της. Ὅλη αὐτὴ ἡ δημοτικὴ περιφέρεια περιλαμβάνει ὑπὲρ τὰς 89 χιλιάδας κατοίκων, — 79 χιλιάδας εἰς τὴν Κόρκ καὶ 10 χιλιάδας εἰς τὴν Κουΐνστάουν.

« Ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐννέα ἀριστεῖς... » (Σελ. 45, στήλ. α'.)

Ἀλλά, δι' αὐτὰς τὰς τερπνὰς ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίχωρα, δὲν ἔδιδαν πεντάρα τρεῖς ἄνθρωποι καθισμένοι, κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς 29 Ἰουνίου, εἰς τὸ βάθος τῆς ταβέρνας τῆς « Κυανῆς Ἀλώπεκος ». Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, χωμένοι εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν, ἐκουβέντιαζαν μὲ χαμηλὴν φωνὴν ἐμπρὸς στὰ τενεκεδένια ποτήρια των, τὰ ὁποῖα συχνὰ ἐγέμιζαν καὶ ἀδειαζαν, χωρὶς ν' ἀμελοῦν νὰ ρίπτουν λοξὰ καὶ φιλύποπτα βλέμματα εἰς πάντα εἰσερχόμενον μέσα εἰς ἐκείνην τὴν κακοφημισμένην ταβέρναν τῆς Κουΐνστάουν, ὅπου διηγκωνιζοντο ναῦται παντὸς ἔθνους καὶ ἄνθρωποι τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης. . .

Ἂν ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ ἀστυνομία ἔκαμνεν ἐρεύνας μέσα εἰς τὴν χαμηλὴν αἴθουσαν τῆς «Κυανῆς Ἀλώπεκος», θὰ κατώρθονεν ἴσως νὰ συλλάβῃ μίαν συμμορίαν κακούργων, τοὺς ὁποίους ἀναζήτει ἀπὸ τινων ὡρῶν καὶ οἱ ὁποῖοι εἶχαν δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν ναυτοφυλακὴν τῆς Κουΐνσταοῦν.

Πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, ἐν πολεμικὸν πλοῖον τῆς Ἀγγλίας εἶχε φέρῃ εἰς τὴν Κουΐνστάουν τὸ πλήρωμα τοῦ ἀγγλικοῦ τριζίστιου « Χάλιφαξ ». Ἐπὶ ἑξ μῆνας τὸ ἱστιοφόρον τοῦτο εἶχε κάμῃ φοβερὰς λῃστοπειρατείας εἰς τὰ πελάγη τοῦ Εἰρηνικοῦ, μεταξὺ τὴν νήσων τοῦ Σολομῶντος, τῶν Νέων Ἑβρίδων καὶ τῶν συμπλεγμάτων τῆς Νέας Βρεταννίας. Τόσα ἦσαν τὰ ἐγλήματα τῶν πειρατῶν ἐκείνων, ὥστε δικαζόμενοι ἀφεύκτως θὰ κατεδικάζοντο εἰς παραδειγματικὴν ποινήν,

— εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον, ἂν ὄχι ὅλοι, ἀλλὰ τοὐλάχιστον οἱ ἀρχηγοί των, ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ ναύκληρος τοῦ πειρατικοῦ.

Οἱ πειραταὶ ἦσαν δεκαεπτὰ τὸν ἀριθμόν. Ἀλλὰ μόνον δέκα συνελήφθησαν. Οἱ λοιποὶ ἑπτὰ εἶχαν κατορθώσῃ νὰ φύγουν μὲ μίαν λέμβον καὶ νὰ σωθοῦν εἰς κάποιαν ἀπὸ τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ὁπωσδήποτε, οἱ περισσότερον ἐπικίνδυνοι ἀπὸ τὴν συμμορίαν των εἶχαν πέσῃ εἰς τὸς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης, καί, μέχρις ὅτου ἀρχίσῃ ἡ δίκη των, τοὺς εἶχαν κλείσῃ εἰς τὴν φυλακήν.

Πόσον ὅμως τολμηροὶ ἦσαν οἱ ἀρχηγοί των, ὁ ἀρχιπειρατὴς πλοίαρχος Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ δεξιός του βραχίων, ὁ ναύκληρος Τζὼν Κόρπεντερ, εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὴν δραπέτευσίν των. Ὄχι μόνον αὐτοὶ ἐδραπέτευσαν ἀπὸ τὴν ναυτοφυλακήν, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς συντρόφους των κατώρθωσαν νὰ φυγαδεύσουν!

Ἐν τούτοις δὲν ἦτο εὔκολον ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν Κόρκ καὶ τὴν Κουΐνστάουν. Δι' αὐτὸ ἡ ἀστυνομία ἤρχισε τὰς ἐρεύνας εἰς τὰς συνοικίας τῆς πόλεως, ἐνῷ πολυάριθμοι ἀστυφύλακες ἐφύλαττον τὴν παραλίαν ἐπὶ ἐκτάσεως ἀρκετῶν μιλίων, ὁλόγυρα εἰς τὸν ὅρμον τῆς Κόρκ.

Πρῶτον ἔργον τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων ἦτο ἡ ἐπίσκεψις τῶν διαφόρων ταβερνῶν καὶ καπηλείων τῆς ναυτικῆς συνοικίας. Ἀλλὰ τὰ μέρη αὐτὰ εἶνε πραγματικὰ ἄσυλα, ὅπου οἱ κακοῦργοι συχνὰ διαφεύγουν τὴν καταδίωξιν. Οἱ ταβερνάρηδές των δὲν ἔχουν οὔτε ὅσιον οὔτε ἱερόν. Ἀρκεῖ νὰ πάρουν ὀλίγα χρήματα, καὶ δέχονται τὸν καθένα που ζητεῖ καταφύγιον, χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσουν οὔτε ποῖος εἶνε οὔτε πόθεν ἔρχεται.

Πρέπει ἄλλως τε νὰ σημειώσωμεν, ὅτι οἱ ναῦται τοῦ « Χάλιφαξ » ἦσαν ὅλοι ἀπὸ διαφόρους λιμένας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Σκωτίας. Κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν εἶχε ζήσῃ εἰς τὴν Ἰρλανδίαν. Δὲν ἐκινδύνευαν λοιπὸν ν' ἀναγνωρισθοῦν οὔτε εἰς τὴν Κόρκ, οὔτε εἰς τὴν Κουΐνστάουν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀστυνομία εἶχε τὴν περιγραφὴν τῶν χαρακτηριστικῶν των, δὲν ἐσκόπευαν νὰ πολυκαιρίσουν μέσα εἰς τὴν πόλιν, ἀλλά, μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν που θὰ εὕρισκαν, νὰ φύγουν εἴτε εἰς τὴν ἐξοχὴν εἴτε διὰ θαλάσσης.

Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ ἦτο δυστυχῶς πεπρωμένον νὰ παρουσιασθῇ, ὡς θὰ κρίνετε ἀπὸ τὴν συνομιλίαν τῶν τριῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο εἰς τὴν σκοτεινοτέραν γωνίαν τῆς « Κυανῆς Ἀλώπεκος» καὶ ἐκουβέντιαζαν μακρὰν ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα ὦτα.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἦτο ὁ ἄξιος ἀρχηγὸς τῆς σπείρας ἐκείνης, ἡ ὁποία δὲν ἐδίστασε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ὅταν μετέβαλε τὸ τρίστιον « Χάλιφαξ», τὸ ὁποῖον ἐκυβερνοῦσε διὰ λογαριασμὸν ἑνὸς ἐμπορικοῦ οἴκου τῆς Λίβερπουλ, εἰς πειρατικὸν πλοῖον.

Ἄγων ἡλικίαν σαραντα πέντε ἐτῶν, μὲ ἀνάστημα μέτριον, μὲ σῶμα ρωμαλέον καὶ γερὴν κρᾶσιν, μὲ ἀγριωπὴν φυσιογνωμίαν, ἦτο ἱκανὸς ν' ἀψηφήσῃ πάντα κίνδυνον. Ἦτο πολὺ περισσότερον ἐγγράμματος παρ' ὅσον οἱ σύντροφοί του, καὶ δι' αὐτὸ κατώρθωσε βαθμηδὸν ἀπὸ ἁπλοῦς ναύτης νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐμποροπλοιάρχου.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΠΡΟΣ

[Μία ἀγγλομαθὴς Ἰαπωνέζα, ἡ δεσποινὶς Γέϊ Θεοδώρα Ὀζάκι, κατοικοῦσα εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἰαπωνίας Τόκιο, συνέλεξε καὶ ἐξέδωκεν ἀγγλιστὶ πρὸ ὀλίγων μηνῶν διάφορα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἰαπωνέζικα παραμύθια, εἰκονογραφημένα ἀπὸ τὸν συμπολίτην της ζωγράφον κ. Κακοῦζο Φουντζιγάμα. Ἐξ αὐτῶν ἡ «Διάπλασις» θὰ δημοσιεύσῃ τὰ ἐκλεκτότερα.]

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ-πολλὰ χρόνια, ἔζοῦσε εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Σινσίν, εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ἕνας μαϊμουδιάρης ποὺ ἐκέρδιζε τὸ ψωμί του μ' ἕναν πίθηκο.

«Καλέ μου κύριε Κάπρε. . .»

Τὸν ἐγύριζε σ' ὅλα τὰ χωριά, καὶ τὸν ἔβαζε κ' ἔκαμνε παιχνίδια, κ' ἐμάζευε παράδες.

Ἕνα βράδυ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπῆγε στὸ σπίτι του μὲ πολὺ κακὴ διάθεσι, καὶ εἶπε τῆς γυναίκας του νὰ στείλῃ τὸ πρωὶ γιὰ τὸν χασάπη.

Ἡ γυναῖκα ἀπόρησε πολὺ καὶ ἐρώτησε τὸν ἄνδρα της:

— Γιατί μου ἐζήτησες νὰ στείλω γιὰ τὸν χασάπη;

— Εἶνε χαμένος κόπος νὰ γυρίζω πιὰ μ' αὐτὸν τὸν πίθηκο. Ἐπραγέρασε καὶ ξεχνᾷ τὰ παιχνίδια του. Τὸν χτυπῶ, ὅλο καὶ τὸν χτυπῶ μὲ τὸ ραβδί μου, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ χορέψῃ ὅπως πρέπει. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν πουλήσω στὸν χασάπη, καὶ νὰ πιάσω ὅ,τι λιανὰ μπορέσω. Τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Ἡ γυναῖκα ἐλυπήθηκε πολὺ τὸ καϊμένο τὸ ζωάκι, κ' ἐπαρακάλεσε τὸν ἄνδρα της νὰ χαρίσῃ τὴν ζωή του στὸν πίθηκο, ὅλα ὅμως τὰ παρακάλια της ἐπῆγαν στὸν ἀέρα, διότι ὁ ἄνθρωπος ἦτον ἀποφασισμένος νὰ τὸν πουλήσῃ στὸν χασάπη.

Ὁ πίθηκος ἦτο στὸ διπλανὸ δωμάτιο, καὶ δέν του ἔφυγεν οὔτε λέξις ἀπὸ τὴν κουβέντα. Ἐκατάλαβεν ἀμέσως ὅτι θὰ τὸν ἔσφαζαν, καὶ εἶπε μοναχός του:

— Βάρβαρος, ἀλήθεια, ποῦ εἶνε ὁ ἀφέντης μου! Τόσα χρόνια τὸν ἐδούλευφα πιστά, καὶ αὐτός, ἀντὶ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ τελειώσω τὰς ἡμέρες μου μὲ τὴν ἀνάπαυσι καὶ τὴν ἡσυχία, ἑτοιμάζεται νὰ μὲ δώσῃ νὰ μὲ σφάξῃ ὁ χασάπης, καὶ τὸ ἄμοιρο κορμί μου θὰ γίνῃ ψητὸ καὶ στουφάδο, καὶ θὰ φαγωθῇ! Ὤχ! ἀλλοίμονό μου! Τί νὰ κάμω τώρα;...

Ἀ! νά, μιὰ ἰδέα λαμπρὰ ποὺ μου ἦλθε! Εἶνε ἕνας ἄγριος κάπρος, ποὺ ζῇ στὸ δάσος, ἐδῶ κοντά. Πολλὲς φορὲς ἄκουσα νὰ λένε γιὰ τὴ σοφία του. Ἴσως ἂν πάγω καὶ του διηγηθῶ σὲ τί στενὰ ἐμπλέξα, θελήσῃ νὰ μου δώσῃ τὴν συμβουλή του. Θὰ πάγω καὶ θὰ δοκιμάσω.

Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάσῃ. Ἐξεγλύστρησεν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, κ' ἔτρεξε ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα στὸ δάσος νὰ βρῇ τὸν κάπρο. Ὁ κάπρος ἦτο στὸ σπίτι του, καὶ ὁ πίθηκος ἐκάθησε καὶ ἄρχισε ἀμέσως τὴν θλιβερὴ ἱστορία του.

— Καλέ μου κύριε Κάπρε, ἄκουσα νὰ ἐγκωμιάζουν τὴν σοφίαν σου. Εἶμαι σὲ μεγάλη στενοχωρία, καὶ σὺ μόνος μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς. Ἐγέρασα στὴ δουλειὰ τοῦ ἀφέντη μου, καί, ἐπειδὴ δὲν μπορῶ πιὰ νὰ χορεύω καλά, αὐτὸς σκοπεύει νὰ με πουλήσῃ στὸ χασάπη. Τί με συμβουλεύεις νὰ κάμω; Ἐσὺ πόσον εἶσαι σοφὸς καὶ γνωστικός...

Ὁ κάπρος εὐχαριστήθηκε μὲ τὰ κολακευτικὰ λόγια τοῦ πιθήκου, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἐσυλλογίσθηκε λιγάκι, καὶ ὕστερα εἶπεν:

— Ἔχει μωρὸ ὁ ἀφέντης σου;

— Ὦ! βέβαια, εἶπεν ὁ πίθηκος, ἔχει ἕνα ἀγοράκι.

— Καί, δέν το βάζουν κοντὰ στὴν πόρτα τὸ πρωί, ὅταν ἡ κυρά σου ἀρχίζῃ τὴ δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ;

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης, ἐκληφθεὶς ἀντ' ἄλλου ἕνα βράδυ, ἐξυλοκοπήθη ἀλύπητα. Ἀλλ' οἱ φίλοι του τὸν κυρὰν γελῶντα διὰ τὸ πάθημά του

— Γιατί γελᾷς; τὸν ἐρωτοῦν.

— Μὰ εἶνε νὰ μὴ γελάσῃς, ἀδελφέ, γιὰ τὴν κοροϊδία πού τους ἔπαιξα!

Ἐσταλὴν ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Ἀθλητοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ

Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1904, μὲ ὅλα τὰ προνόμια καὶ μὲ δικαίωμα Λαχείου, καθὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Γ' Διαγωνισμοῦ **παρατείνονται μέχρι τῆς 15ης Φεβρουαρίου ἐ.ἔ.** Ἄλλη παράτασις δὲν θὰ δοθῇ.

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΟΡΦΑΝΗΣ»

Σᾶς συνιστῶ τὸ νέον εἰκονογραφημένον διήγημα, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σημερινὸν φύλλον καὶ θὰ διαρκέσῃ ἕνα ἕως ἑνάμισυ μῆνα. Τὸ « Ἡμερολόγιον Ὀρφανῆς» δὲν εἶνε, βλέπετε, ἐκτενὲς ὡς μυθιστόρημα. Ἀλλ' ἔχει ὅλα τὰ στοιχεῖα μυθιστορήματος, καὶ θά σας δώσῃ μίαν μεγάλην ἀπολαυσιν. Θὰ συμπαθήσετε πολὺ τὴν μικρὰν του ἡρωΐδα, τῆς ὁποίας τόσον παράδοξος εἶνε ἡ θέσις καὶ συγκινητικὴ ἡ περιπέτεια. Καὶ τὰς ὡραίας του σκηνὰς θά τας ἰδῆτε ζωντανευμένας εἰς καλλιτεχνικωτάτας εἰκόνας.

Ἡ *Πολύνα Δημητριάδου* ἡ πρώτη - πρῶ η που ἀπέκτησε τὸ Ζῆμα, μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς:

«Τί ἔκτακτον ποῦ εἶνε! Μερικοὶ δὲν ἔπαρατήρησαν τὸ μικρὸν Τ, καὶ ἐνόμισαν ὅτι τὸ Δ. Π. ἦσαν τάχρικά τοῦ ὀνόματός μου· ἀλλὰ ἔπειτα ἐνόησαν τὸ λάθος των. Εἰμπορῶ νὰ σε διαβεβαιώσω, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ το ἔχω δὲν ἐβγῆκα ἔξω χωρὶς αὐτό.» — Καὶ ὁ *Πρίγκιψ τῶν Ἀθηνῶν* μὲ πληροφορεῖ τὰ ἑξῆς: «Τὴν καρφίτσα τὴν ἔλαβεν ἡ ἀδελφή μου καὶ τῆς ὑπερήφεσε· τὴν ἐφόρεσε δὲ ἀμέσως.» (Ὄχι! θὰ τὴν ἄφινε νὰ τῆς κρυώσῃ...) — Ὁ *Τηλέμαχος*: Μόλις ἔλαβον, ἀγαπητή μου Διάπλασις, τὸ Ζῆμα, καὶ σπεύδω νὰ σου γράψω ὀλίγας λέξεις, διότι δὲν ἔχεις ἰδέαν πόσον μοῦ ἤρεσεν. Εἶνε τόσον κομψὸν καὶ ὡραῖον, ὥστε δὲν θὰ δυνηθῶ οὔτε στιγμὴν νὰ το ἐγκαταλείψω.» — Καὶ ὁ *Βῆματος*: «Μόλις χθὲς ἔλαβα τὸ Ζῆμα, τὸ ὁποῖον ἐπερίμενα μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν, κ' ἐνθουσιάσθην τόσον πολύ, ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ φαντασθῇ. Διότι εἶνε ἔκτακτον, καὶ θὰ τὸ φορῶ παντοῦ καὶ πάντοτε.» — Χαίρω πολὺ ποῦ ἤρεσε τόσον τὸ Ζῆμα, ἂν καὶ δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβολίαν. Ὅλοι ὅσοι το ἔλαβαν, μοῦ γράφουν περὶ αὐτοῦ ἐνθουσιωδῶς.

Ἔπρεπε νὰ εἴχα τόπον νὰ δημοσιεύσω μίαν τουλάχιστον ἀπὸ τὰς δύο ὡραιοτάτας ἐπιστολάς τοῦ *Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος* [ΒΕ], τὰς ὁποίας ἔχω σήμερον ὑπ' ὄψει μου. Θὰ ἐβλέπατε πόσον ἐνδιαφέρουσαι εἶνε, διότι πραγματεύονται ὅλῳ καὶ θέματα τοῦ κύκλου μας, καὶ θὰ ἐμανθάνατε ἀκόμη μίαν φορὰν μὲ πόσην ἀγάπην, μὲ πόσον ζῆλον κ' ἐνθουσιασμὸν παρακολουθοῦν τὴν κίνησίν μας οἱ καλοὶ φίλοι, ὡς ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος*. Καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας του πῶς νὰ τον εὐχαριστήσω!

Ὁ *Μενελὲκ* μοῦ ἀναγγέλλει, ὅτι ὁ ἐν Βώλῳ Σύλλογος «Πρόοδος» ἔκαμεν ἐσχάτως ἐκδρομήν. Ὅλον τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ πολλὰ ἐκ τῶν μελῶν ἐξέδραμον μέχρι τῆς παλαιᾶς πόλεως Παγασαί. Πολὺ ὡραία ἰδέα αὐτὴ τῶν ἐκδρομῶν, καὶ τὴν συνιστῶ εἰς ὅλους τοὺς Μικρούς μας Συλλόγους.

Μεφιστοφελῆ, Ἄδωνι, Νάρκισσε, Φοῖβε, Ἄραμι, δὲν ἔχω λόγους νὰ σας εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἐδρυσιν τοῦ Συλλόγου ὑπὲρ διαδόσεως τῆς Διαπλάσεως, καὶ διὰ τὸ λαμπρὸν ξεσπάθωμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐωρτάσατε τὴν ἵδρυσίν του. Δι' παραγγελίαι σας ἐξετελέσθησαν, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ γράψω καὶ ἄλλος, καὶ ἄλλος...

Κόρη τοῦ Αἰθέρος [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν. Γράφεις μὲ ἀρέλειαν καὶ ἁπλότητα, καὶ αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ. Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ μπαμπᾶ. Ἐκεῖ ποῦ θὰ ὑπάγετε ἔχω ἀρκετοὺς συνδρομητάς, ἀλλὰ γρήγορα θὰ διαπλασιασθοῦν μὲ τὰς ἐνεργείας τῆς ἀγαπητῆς μου Νομαρχοπούλας.

Ἡ *Μυστηριώδης Φύσις* μοῦ στέλλει σήμερον Ψηφοδέλτιον, ἀπάντησιν εἰς τὴν ΙΕ' Κυριακήν, κατάλογον τῶν Εὐσήμων τοῦ 1903 καὶ παραγγελίαν διὰ τὸ Ζῆμα. Μολονότι ἀρραβωνιασμένη, ἡ φιλτάτη μου *Μυστηριώδης Φύσις* δι' ὅλα, βλέπετε, εὑρίσκει καιρόν. Ἂς τα ἐνθυμοῦνται αὐτὸ αἱ ἐλεύθεραι καὶ ἂς μὴ προφασίζωνται ἀσχολίας.

Ἡ *Εὐαγγελία Μ. Μαστρογιαννάκη*, περισινή μου φίλη, μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Κατεύχαριστημένη ἀπὸ τὴν γνωριμίαν σου, ἀνανεώνω τὴν συνδρομήν μου διὰ τὸ νέον ἔτος 1904, τὸ ὁποῖον εὔχομαι νὰ εἶνε καὶ δι' ἐσὲ πλέον εὐχάριστον ἀπὸ ὅλα τὰ παρελθόντα, καθὼς θὰ εἶνε δι' ἐμὲ μὲ τὴν καλήν σου συντροφιάν.» Εὐγενέστατον καὶ χαριτωμένον!

Ὅλῳ καὶ συνδρομηταί μου, ὅλῳ καὶ συνδρομήτριαί μου εἰς τὸν παιδικὸν χορόν, τὸν ὁποῖον ἔδωσε τὸ περασμένον Σάββατον ὁ Κος καὶ ἡ Κα Μοντεσούρη διὰ τὴν χαριτωμένην των μικρὰν Ρίτσαν. Ἐκεῖ ἡ *Μιράντα*, ὁ *Ἄριελ*, ὁ *Ἄγιος Μόσχος*, ὁ *Ἀκρίτας*, αἱ ἀδελφαὶ *Κάκια* καὶ *Μίνα Ὀρλῶφ*, ὁ *Ἀνθρώπινος Ζυγομαλᾶς*, τὸ *Ἄνθος Ἀλόης*, ἡ *Λιλὴ* καὶ ὁ *Ἰοιδοδίκος Σμιθ*, ὁ *Χρίστος Διαμαντόπουλος*, ἡ *Τζένη Καμπούρογλου*, κ.τ.λ. κ.τ.λ. Μοῦ εἶπαν ὅτι εἶχαν ὡραιοτάτας κοστούμια, κ' ἐχόρευσαν ὅλους τοὺς νέους χορούς, κ' ἐγαγοῦδησαν, καὶ ἀπήγειλαν, καὶ ἐπολέμησαν μὲ κομφετί. Ἀλησμονήτους ἐντυπώσεις ἀπεκόμισεν ἀπὸ τὸν χορὸν αὐτὸν καὶ ἡ μικρὰ Κάκια τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἡ ὁποία ἔκαμεν ἐκεῖ τὴν πρώτην ἐμφάνισίν της εἰς τὸν κόσμον. Δύο ἐτῶν χορευτρία, φαντασθῆτε! Καὶ ὅμως ἐχόρευσε... καδρίλιαν, καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὸν χαροπόλεμον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Παρθένον Δάσος* (Σ. Β. τὸ προτιμώμενον ἀνήκει εἰς ἄλλον μ' ἐλαχίστην διαφορὰν· ἔστειλε Τιμοκατάλογο)· δυστυχῶς λεπτομερέστερον δὲν ἔχω· ἀργότερα θὰ τυπώσω) *Μαγικὸν Λύχνον* (✱; παλαιόν μου συνδρομητήν, ἀλλὰ νέον μου φίλον, διότι πρώτην φορὰν ἀποφασίζει νὰ μου γράψῃ καὶ νὰ λάβῃ ψευδώνυμον) *Σιὼν* (Ρ. Α αὐτὸ ἐξέλεξα· τὸ εἶχε πρὶν ἄλλη φίλη μου, ἀλλὰ τώρα δὲν το ἔχει) *Ἀέρα τῆς Λίγνης* (Ν. Φ.) *Ἁρμονίαν τοῦ Κόσμου* (Σ. Ι. Μ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· δελτία ἔστειλα) *Μικρὰν Βωλισσοπούλαν* (αὐτὸ ἐξέλεξα· κατὰ σύστασιν τοῦ ἀδελφοῦ σου, δὲν γράφω τάχρικά σου, διὰ νὰ μὴν ἐνοηθῇς ἀπὸ τὰς συμμαθητριάς σου) *Στρατηγὸν Μπουλλερ* (Γ. Ν. καὶ πάλιν τὸ προτιμώμενον ἀνήκει εἰς ἄλλον· εὐτυχῶς εἶχες τρία πρὸς ἐκλογήν) *Πτερὸν τῆς Μελίσσης* (Α. Π εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ἔστειλα ἓν νέον τὸ πρῶτον φύλλον) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (Β. Δ. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἡ ὑψηφ. σου ἐπρόφθασε) *Χεμωνιάτικον Ἀστέρα* (Ν. Ο. Α. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· ἄλλην φορὰν θὰ μου γράψῃς περισσότερα) *Ροδοδάκτυλον Ἠώ* (Α. Ι. Π. ὁ ὁποῖος,— εἶνε ἄγρι, βλέπετε.— «εὐλογεῖ ἐκείνους, οἵτινες ἔσχον τὴν πρωτοβουλίαν νὰ ἱδρύσωσι πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως Συλλόγους, εἰς τὴν ὕπαρξιν τῶν ὁποίων ὀφείλει τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐγγραφῆς του·») *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* (Δ. Φ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον·) *Βάσεον δὲ Γάμαν* (Γ. Π. εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· τετράδια ἔστειλα·) *Κυανοῦν Νεῦλον* (Ν. Π. τὸ «ρέδιον» ἐκρόφθασε καὶ τὸ ἐπῆρεν ἄλλος· Χάρτην λύσεων ἔστειλα·) *Μπάτην τοῦ Σαρωνικοῦ* (Χ. Β.) *Ἀεροναύτην* (Π. Π. Π. ἡ ἐπιστολή σου ἐστάλη· *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι* (Π. Ρ. ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Ἄνθοφρον Μάϊον* (Γ. Ι. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα· χάρτην λύσεων ἔστειλα·) *Τέκνον τῶν Βράχων* (Μ. Ι. Κ. αὐτὸ ἦτο μόνον κατ' ἀλήθειαν καὶ τὸ ἐσημείωσα εἰς τὸ ψηφοδέλτιόν σου) *Ἡμερολόγιον* (Γ. Κ.) *Χιονισμένην Κοκκίνην* (Ι.Τ. αὐτὸ βεβαίως προτιμᾷς·) *Ἀποστράπτοντα Μανδύαν*, καὶ *Φωνογράφον τοῦ Ἐδισσων*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐκθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Ἄνθος Ἐλπίδος* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Ἰδιότροπον Νεάνιδα*, *Κόμητα Μοντεχρίστον*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ρόδιον Δάκιμον* — ὁ *Ἔφηβος τῶν Ἀντικυθήρων* μὲ τὴν *Μέμφιδα*, *Πράσινο Λαβάρι* καὶ *Κεπρί* — ὁ *Μενελὲκ* μὲ τὸν *Κερδῶον Ἑρμῆν* καὶ *Ὑπερήφανον Ἱππέα* — ἡ *Κάκια* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Βοτανοῦ*, *Φρᾶ-Διάβολον*, *Μουμούριον*, *Δόρδον Λόπ*, *Ἱππότην* ὁ τοῦ *Μεσαίωνος* καὶ *Ἀδελφὴν Ψυχήν* — *Ψυχολόγος* μὲ τὸ *Ἐνθυμοῦν Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Ἀέρων τοῦ Πηλίου* — ἡ *Τρέλλα* τοῦ *Κόσμου* μὲ τὸ *Τρελὸ Ναυτάκι*, *Τρελὸ Ποντίκι* καὶ *Τρελλόκαιδο τῶν Ἀθηνῶν* — ὁ *Νέος Μαργαρίτης* μὲ τὴν *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ* — ὁ *Λέων τῆς Χαιρωνείας* μὲ τὴν *Ὡραίαν Ἀμαζόνα*, *Κουκκοναροθρεμμένον*, *Ἄγγελον τῆς Χαρᾶς* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — τὸ *Πεπρωμένον* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν*, *Φίλημα τοῦ Ἤλιου*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἀεράκι τοῦ Βοτανοῦ* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδου* — ὁ *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὴν *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Ρόδιον Κυνηγέτιδα* καὶ *Ἀγκὴν τῶν Ἀγγέλων* — ὁ *Θυμωμένος Κώνωψ* μὲ τὴν *Χαρὰν τῶν Γονέων*, *Διονυσιάδα Πηγὴν*, *Ἀνιγόνην* καὶ *Μικρούλαν Πατρινιάν* — ὁ *Πρίγκιψ τῆς Ἐπταλόφου* μὲ τὸ *Ζω-Ζό*, *Μενελὲκ* καὶ *Πουλλο-Δράκων* — τὸ *Ἔρρικα* μὲ τὴν *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας*, *Κυανόλευκον Σημαίαν* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδου* — ἡ *Μυροβόλος Χαραυγὴ* μὲ τὴν *Πτερόεσσαν Καρδίαν*, *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας*, *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Ναυτόπουλο τοῦ Αἰγαίου* καὶ *Φίλημα τοῦ Κύματος*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Ναυάρχ τῆς Κυνθίας*, *Κόσμον Κρίνον*, *Αἰμοσταγὴ Χρωστῆρα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσκάωμα· εἰπὲ εἰς τὸν νέον μας φίλον, ὅτι διὰ νὰ ἀνταλλάξῃ Μ. Μυστικὰ κτλ. πρέπει νὰ μου γράψῃ ἰδιοχείρως·) *Ἄνθος Ἐλπίδος* (τετράδιόν σου πρὸς τὴν *Τρέλλαν τοῦ Κόσμου* ἐστάλη τὸν Δεκέμβριον· δὲν ἠξεύρω διατί σοῦ ἐπρότεινεν ἐκ νέου·) *Ἀττικὴν Μυρσίνην* (τὸ βραβεῖόν σου καὶ τὰ «Διηγήματα» Ξενοπούλου σοῦ ἐστάλησαν· [Ε] διὰ τὰς ὡραίας θεατρικὰς ἐντυπώσεις· διὰ τὸ ἀντίτιμον τοῦ σήματος εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς· ἡ ρούβλι εἰς χαρτονόμισμα, καὶ τὸ ὑπόλοιπον εἰς γραμματόσημον·) *Ἰωάννην Π. Ζωγράφον* (ὡραῖαι αἱ Ἀσκήσεις σου· δυστυχῶς ὅμως δὲν εἰμπορῶ νὰ τας δημοσιεύσω, διότι διὰ τὰς Ἀσκήσεις γίνεται Διαγωνισμός, καὶ μόνον αἱ εἰς αὐτὸν βραβευθεῖσαι ἢ ἀκριβῶς νὰ δημοσιεύονται· ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ ἐπέρασεν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμὸς καὶ τότε θὰ μοῦ στείλῃς καὶ σύ) *Ὑπόθηκον τοῦ Βορέου* (μόλις ἤρχισε τὸ ἔτος· ἄρισε νὰ ἰδῇς πόσα μυθιστορήματα θὰ δημοσιεύσω καὶ φέτος·) *Ἔφηβον τῶν Ἀντικυθήρων* (ὅλα ἐλήφθησαν· χαίρω ποῦ σ' εὐχαρίστησεν ἡ ἔγκρισις τοῦ ψευδωνύμου σου, καὶ

θὼς καὶ τοὺς γονεῖς σου·) *Ἄρκτον τοῦ Βορρᾶ* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι τώρα ποῦ ἔχεις ἐμπρός σου τὸν Ὀδηγόν, ποτὲ δὲν θὰ κάμῃς λάθος·) *Σ. Σουρδέλην* (ἀφοῦ ἀπαντῶ ὅσα ἀνωτέρω πρὸς τὸν *Ι. Ζωγράφον*· ἐπειδὴ ὅμως ἡ Συλλογὴ τῶν Ἀσκήσεών σου εἶνε πλήρης, θέλεις νὰ τὴν φυλάξω διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν;) *Κάκιαν, Θεσσαλικὴν Ἀπτέρα* (εὐχαριστῶ πολύ, ἀλλὰ δὲν θὰ γράψω τίποτε μέχρι νεωτέρας παραγγελίας·) *Δρῶν τοῦ Κάμπου* (ἡ εἴσοδος τῶν αἰνιγμάτων τοῦ κ. Ξενοπούλου εἰς τὴν Τουρκίαν εἶνε ἐλεύθερα· εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Ἀργυρῶν Πρεσλῆν* (τὸ Σῆμά σου παραδόθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν 27 Ἰανουαρίου· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ ἔλαβες·) *Μαριγὼ Β. Μανούσου* (εὐχαριστῶ· ἔστειλα·) *Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν* (κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν εὐχάριστον μεταβολήν· βλέπεις τί κερδίζει κανεὶς ὅταν εἶνε ἐπιμελής, ὅταν κάμνῃ τὸ καθῆκόν του;) *Χριστόφορον Παρασχάκην* (ἔστειλα·) *Ἀριστείδην Σιώτην* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Κοκκινοπίπερον* (τὸ ἔλαβες;) *Ζώζιμον, Ψυχολόγον, Κορυθαίολον Ἕκτορα* (ὅλα ἐλήφθησαν·) *Ἕρμικα, Ταπεινὸ Γιασεμὶ* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολήν· ἔγινεν αἰτία νὰ *ὀξυπνήσῃ* καὶ ὁ Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος κάτι θὰ γράψῃ τώρα γρήγορα·) *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον·) *Τρέλλαν τοῦ Κόσμου* (μπᾶ! καὶ ἴσα-ἴσα παρακάνω μ' ἐρωτᾶ τὸ *Ἄνθος Ἐλπίδος* τί συμβαίνει· θὰ σοῦ εἰπῶ λοιπὸν ὅτι ἡ δευτέρα πρότασις ἑδομοσιεύθη κατὰ λάθος·) *Νέον Μαργαρίτην* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Φροῦ-Φροῦ, Λέοντα τῆς Χαιρωνείας* (βέβαια δὲν θὰ ἔγινε ἐν γνώσει· ἁπλῆ σύμπτωσις·) *Ἀεράκι τοῦ Βορνοῦ* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν λέγεις ὅτι ἐσωκλείεις τὸ ψηφιδέλτιον, ἀλλὰ δὲν τὸ εὗρα· μὴ ἐννοοῦσες νὰ τὸ συντάξω ἐγώ, σύμφωνα μὲ ὅσα γράφεις;) *Ἠλιακὴν Ἀκτῖνα* (νὰ μοῦ γράφῃς συχνά, καὶ τότε ὅλα τὰ φύλλα θὰ σοῦ φαίνωνται ὡραιότερα, διότι ὅλα θὰ ἔχουν τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Θεοδόσιον Σ. Βενετᾶτον* (τώρα ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχήν, νὰ ἐξακολουθήσῃς·) *Πετρωμένον, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* ([ΙΣΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) *Θυμωμένον Κώνωπα, Μαραμένον Ρόδον* (κατενθουσιασμένον μὲ τὸ Σῆμα, ποῦ εἶνε ἀπαράλλακτον ὅπως ἐδημοσιεύθη·) *Μάριον Γ. Πιπινέλην, Κρόταλον* ([ΕΕ] ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ὡραιοτάτας ἐπιστολὰς σου· τὸ δέοντα πρὸς τὸ ζεῦγος τῶν ἀδελφῶν·) *Ἑλληνόπαιδα, Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου* ([Ε] διὰ τὴν ὡμοίαν καὶ... εἰκονογραφημένην ἐπιστολήν·) *Μυροβόλον Χαραυγὴν* (ἡ ὁποία ἔλαβε δεκαμιᾶς τέσσαρας ἐπιστολὰς ἀπὸ φίλας μου καὶ μοῦ γράφει κατενθουσιασμένη·) *Μέλλοντα Διπλωμάτην* (ὁ ὁποῖος, ὡς διπλωμάτης ποῦ εἶνε, προβλέπει μεγάλας τὰς συνεπείας τοῦ Ρωσοϊαπωνικοῦ πολέμου· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω ἀπὸ τέτοια τίποτε!) *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Αἴαντα Μαστιγοφόρον, Κεντρὶ* (ποῦ τοῦ φαίνεται περίεργο, πῶς, ἀφοῦ ἡ ψηφοφορία τῶν ψευδωνύμων ἐπροκηρύχθη πρὸ μηνός, δὲν ἔγιναν ἀκόμη..., ἐκλογικαὶ διαθηλώσεις!) *Δωρίδα Παρθένον* (ὅταν θέλῃς, θὰ εὑρίσκῃς καιρόν·) *Λευκὸν Ἴον* (ποῦ θαυμάζει ἐπῶς τοὺς προφθάνω ὅλους καὶ εἰς τὸν καθένα ἔχω νὰ πῶ καὶ ἀπὸ ἕνα κ' ἄλλον λόγον· εἶνε σύγμα ποῦ κ' ἐγὼ θαυμάζω δι' αὐτό, διότι, εὐτυχῶς, οἱ φίλοι μου εἶνε πολλοί!) *Μικρὰν Σμυρναίαν* (ποῦ τόσον τῆς ἄρεσε τὸ ποιημάτακι «Ὁ Κύριος Κανείς» ὥστε τὸ ἔμαθεν ἀπέξω·) *Λεσβιακὸν Ἄνθος* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Χρυσοῦν Μῆλον, Νεαρὸν Ἠθοποιόν, Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ, Ζῶ Ζῶ* καὶ λοιποὺς ἐσπαθωμένους φίλους μου, τοὺς ὁποίους εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως διὰ τὰς ἐνεργείας των.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἰανουαρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Μαρτίου

Ὁ χάστης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

57. **Δεξίγριφος**

Ἄρνησιν μ' ἀντωνυμίαν
Καταλλήλως ἂν συνθέσῃς,
Ποταμὸν τοῦ νέου Κόσμου
Πρευθὺς θἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σπινθῆρος.

58. **Γωνία.**

```
+ * * * *  =  Νῆσος
* + * * *  =  Νῆσος
* * + * *  =  Νῆσος
* + * * *  =  Νῆσος
+ * * * *  =  Νῆσος
```

Καὶ οἱ σταυροὶ ἐπίσης ἀποτελοῦν νῆσον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρονίμου.

59. **Ἐπιγραφή**

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατωτέρω ἐπιγραφῆς:

ΡΕΝΡΤΝ
ΗΑΟΥΕΙ
ΝΑΙΟΜΣ
ΟΒΔΝΝΥ
ΠΑΛΙΑΦ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοπαίδος

60. **Ἐρωτήσεις.**

Τί πρᾶγμα βλέπεις μίαν φορὰν εἰς ἓν λεπτόν, δύο φορὰς εἰς ἓν δευτερόλεπτον καὶ ποτὲ εἰς ἕνα αἰῶνα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυστηριώδους Ὑψους.

61-64. **Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξου**

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειρὰν Κυβόλεξον:

σαπίς, μῖσος, βαίνω, ἀμπός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεθήμου τοῦ Βορνέου.

65. **Μαγικὴ Εἰκών.**

Ποῦ εἶνε ὁ κ. Ἐντομολόγος;

[Τὸ κερουμμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν Λύσεων, ἄνευ περιγραφῆς.]

66. **Μεσοστιχίς.**

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέγαν φιλόσοφον καὶ συγγραφέα:

1, Ἀρχαῖα βασίλισσα. 2. Κρᾶτος εὐρωπαϊκόν. 3, Λίμνη τῆς Ρωσσίας. 4, Διάσημος Ρωμαῖος. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλκυονίδος.

67. **Ἐλλιποσύμφωνον**

ου - εα - ι - αευει - ο - ου - ιεαου - οαιο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίν-Χά.

68. **Γρῖφος**

χρῆμα Θ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Στρίγγλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 48.

604. Ἀσόλος (ἀς, Βῶλος) – 605. Ρώμη (ρῶ, μῆ). — 606. Θαύμας-θαῦμα. — 607. Βοῦς· ὕβρις. 608.

```
ΧΙΜΑΙΡΑ   609  Τ  Α
Ι Ι Α Ι        Η Μ Α Ρ
ΜΙΛΗΤΟΣ        Λ  Χ
Α Η Ρ Θ        Ε Ι Μ Ι
ΙΑΤΡΙΚΗ        Μ  Μ
Ρ Ο Κ Μ        Α Λ Κ Η
ΔΙΣΘΗΜΑ        Χ  Α
```

610-612. 1, Χείλων. 2, ὁ Βίας (βύας). 3, ὁ Σίνις (Σίνης)

```
Ο Ι Τ Η
Σ  Σ
```

613-614. 1, *Μῆλος*, Μῆλος, μύλος, Πύλος, πῖλος, πῖος, πῖον· *ἄπιον*. 2, *Μηρός*, ξηρός, ξυρός, τυρός, Τῦρας, τύλος, μέλος, μένος, μόνος, γόνος, γόνου, γόνυ. — 615-619. Τῇ ἀνταλλαγῇ δὲ τοῦ Ο: Αἷμος, Γλαμος, Ἀνοια, ΠΟλος, Ἡσίοδος = ΑΓΑΠΗ, ΙΑΝΟΣ. — 620. Νέος ἂν ποιήσῃς, γῆρας ἕξεις εὐθαλές. — 621. *Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει* (ὅμοι, ὅς, ὦμοι ὦ, ἀεί, Πέλλα, ζῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.*]

Ἀνταλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια μόνον μὲ τὸ ἐξωτερικόν. — Κωνστ. Χριστόπουλος, Βιβλιοπωλεῖον Παρασκευοπούλου, Βῶλος. (Δ,15)

Ζητῶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ *Μεγιστέως* καὶ τὸ ὄνομα τοῦ *Λουλουδιοῦ* τῆς *Καρδιᾶς*. Χαιρετῶ τὴν *Ἀγωνιῶσαν Ψυχὴν* καὶ *Χαϊδεμένην Βασιλοπούλαν*. Ἐρωτῶ τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* ἂν ἔλαβε δελτάριά μου — *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* (Δ,16)

Παύω ἀνταλλάσσων δελτάρια, εὐχαριστῶν τοὺς ἀποστείλαντας μέχρι τοῦδε. — Κωνσταντῖνος Δ. Γαβριήλ, Σμύρνη. (Δ,17)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἱδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν ἡμν οἱουδήποτε μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15

Τὰ διπλᾶ φύλλα λεπτὰ 30

[Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

☛ **Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοράσται δύνανται νὰ ποκτήσουν ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἑφάπαξ δι' ἓν ἔτος δρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 1,20.**

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται ἀγοράζουν τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ' οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συνεννοηθοῦν πρός τινα τῶν ἐν τῇ πόλει **των Πρακτόρων τῆς Διαπλάσεως**, *ἤτοι τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μας.*

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1904